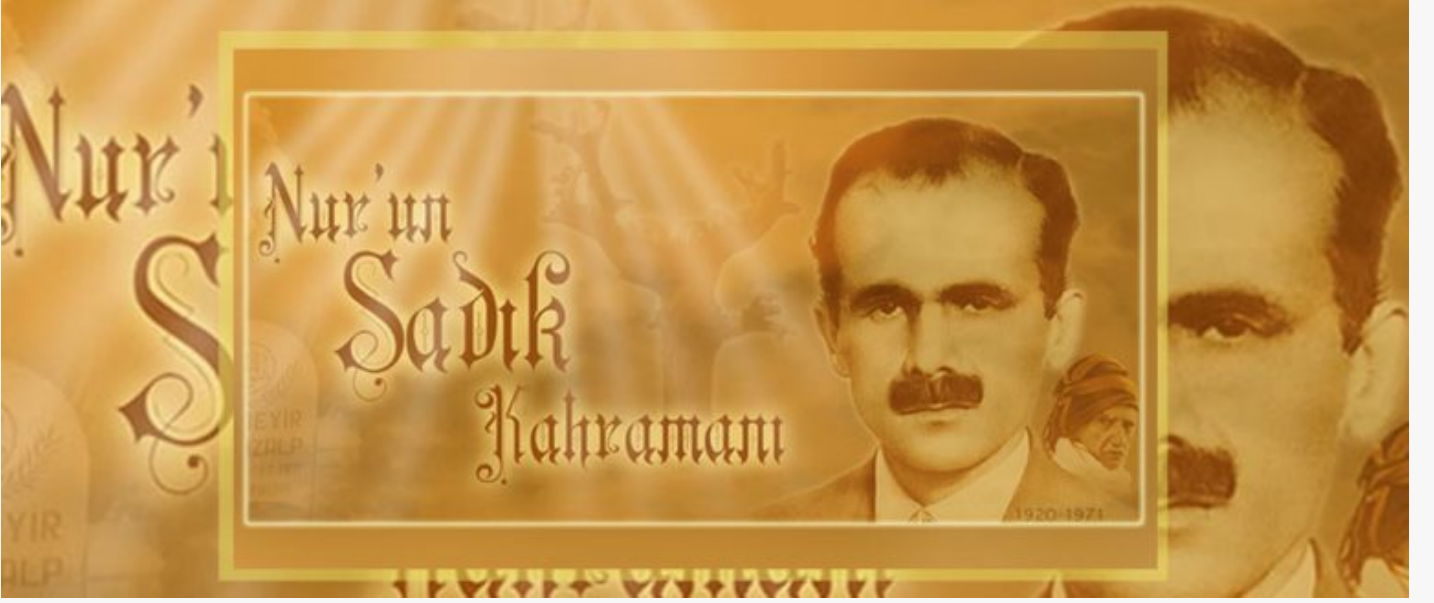

Zübeyir: Sadâkate birinci

GÜNÜN TARİHİ: 02 Nisan 1971

Bir ihlâs, sebat ve sadâkat timsâli, büyük Nur Kahramanı Zübeyir Gündüzalp, 2 Nisan 1971'de Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Üstad Bediüzzaman'ın hizmetinde bulunan veya rahle-i tedrisinden geçen sâdık, hâlis ve gayretli talebeleri, aynı zamanda birer zirve şahsiyet olarak bilinir, tanınır.

Evet, onlardan hemen her birisinin ayrı ayrı özellikleri ve birincilikleri vardır. Meselâ: Kimisi, hat san'atında birinci. Bazıları ihlâsta birinci. Bir kısmı iktisatta birinci. Kimi de takvada, cesarette, cömertlikte, sehavette, zekâda, muhakemede, yahut sadâkate birinci.

Bunların içinde Barlalı Süleyman, Ispartalı Rüştü (S. T. Gaybî: 22) ve—konumuzla doğrudan ilgili olarak—Konyalı Zübeyir gibi zirve şahsiyetlerin nasibine "sadâkate birincilik" düşmüş... Hem, öyle ki "takvâda birinci" Tahirî Mutlu (3 Nisan 1977), Zübeyir Gündüzalp'ten daha yaşlı ve daha kıdemli olduğu halde, Üstad Bediüzzaman'ın içtimaî sahadaki vazifesi, meslek ve meşrebiyle, yahut umuma şâmil sâir hizmetlerle alâkalı olarak kendisine suâl tevcih edildiğinde, aynen şu mukabelede bulunurdu: "Bunları Zübeyir bilir; ona sorun."

(İ. Atasoy; Kulluğu İçinde Bir Sultan: Tahirî Mutlu)

* * *

Evet, Bediüzzaman Hazretleri, bazı haslet ve meziyetelere ziyadesiyle, yani âzamî derecede ehemmiyet vermiş. Meselâ: Âza- mî ihlâs, âzamî iktisat, âzamî sebat, âzamî sadâkat gibi.

Kezâ, şu veciz ifadede, başına "hadsiz-nihayetsiz" tâbirleri koyduğu değerler gibi: "Kardeşlerim! Bu zamanda, öyle dehşetli cereyanlar ve hayat ve cihanı sarsacak hadiseler içinde, hadsiz bir metanet ve itidâl-i dem ve nihayetsiz bir fedakârlık taşımak gerektir." (Kastamonu Lâhikası: 15)

Lâhika mektuplarına "Aziz, siddîk kardeşlerim" diye başlayan Üstad Bediüzzaman, aslında sadâkate ne derece ehemmiyet verdiği aynı bir göstergesidir.

Şimdi de, Hz. Bediüzzaman'ın "sadâkate birinci"ler arasında zikretmiş olduğu Zübeyir Gündüzalp'in çok yakınında bulunmuş ve onu en yakından tanıyanlar arasında yer alan merhûm Bayram Yüksel'in anlattıklarına bakıp okuyalım. Kendileri henüz hayatta iken, hem şifâen anlattıkları, hem de Son Şahitler serisinde (3. Cilt, s. 106) yayınlanan

hatıralarının ilgili kısmında aşağıdaki hatıralar yer alıyor:

“Bizler Üstadımızın, Risâle-i Nur’un tarz-ı hareketini, hem ihlâs, istiğna, mahviyet, fedakârlık, kahramanlık, iktisat; kardeşlerine karşı tevazu, şefkat; düşmanlarına karşı şecaat, cesaret derslerini Üstaddan sonra Zübeyir Ağabeyden aldık. Sahabelerin isâr hasletine tam mazhardı. Onda, Risâle-i Nur’a ve Üstadımıza karşı öyle bir bağlılık vardı ki, katiyyen taviz vermezdi. Kendisi hakaretlere, işkencelere, dayaklara maruz kalsa, zerre kadar sarsılmazdı. Risâle-i Nur ve Üstad uğrunda kendisini binler parça da etseler, o, yine Risâle-i Nur diye kalkardı. Üstadımızdan ne görmüş, ne işitmişse harfiyyen tatbik ederdi.

“Üstadımız da en mahrem işlerinde ve hizmetlerinde Zübeyir Ağabeyi istihdam ederdi. Çok zaman siyasî mevzuları veyahut hayat-ı içtimaiyeye dair meseleleri Üstadımız Zübeyir Ağabeye havale ederdi. Üstadımızın işaret ve emri olmadan katiyyen ne mektup yazar ve ne de başka şeyle meşgul olurdu. Daima Üstad, Risale-i Nur diye yaşar, onlarla yatar, kalkardı.

“Zübeyir Ağabeyin gayreti de yetişilmez mertebede idi. Bizim anlayamadığımız meselelere o çok ehemmiyetle eğilirdi. Meselâ İttihat gazetesi çıktığında Zübeyir Ağabey, Galata Köprüsünde gazete satmıştı. Ankara’ya geldiğinde, ‘Niye böyle yapıyorsun? Sen gazeteci mi oldun, ne lüzum var da gazete ile meşgul oluyorsun? Bunlarla çocuklar meşgul olur, sen çocuk musun?’ diye, haddim olmayarak darılmıştım. Çok üzüldü. ‘Haklısın, ama Üstadı ve Risale-i Nur’u ne ile tanıtacağız? Üstadımız bizlere gazete okutturmuyor muydu? Üstad neşriyatı takip etmiyor muydu? Gazeteciliğin on seyyisi olursa, yüz hasenesi olur. Bu iyi bir meslek değil, gazetecilikle insan kendini harcar, çok zor bir meslek. Ben bunlara mani olamam. Üstadı dünyaya ilân edeceğim, dünyaya tanıtacağım, diye bu tehlikeye atılıyorlar. Bizler aleyhinde olmayalım. Ben bunları teşvik için gazete sattım’ demişti.

“Millî Nizam Partisi kurulduğunda hiç taviz vermedi. Daima Nur’un içtimaî hayatımıza dair derslerini anlatırdı. ‘Bunlar Üstadı anlayamamışlar. Bunlar bilmeyerek Nur Talebelerini parçalıyorlar, çok, pek çok zarar veriyorlar’ diyordu.”